

3. ESIRUKOUS PAIKKAKUNNAN PUOLESTA

Hes. 22:30: ”Minä etsin heidän joukostansa miestä, joka korjaisi muurin ja seisoi muurinaukossa minun edessäni maan puolesta, etten minä sitä hävittäisi...”

Esran kirjan 3. luvussa kerrotaan, kuinka papit rakensivat Herralle alttarin ja uhrasivat Hänelle uhreja aamuin ja illoin, sillä he olivat kauhuissaan maan kansojen tähden: ”

Ja Jeesua, Joosadakin poika, ja hänen veljensä, papit, ja Serubbaabel, Sealtielin poika, ja hänen veljensä nousivat rakentamaan Israelin Jumalan alttaria uhrataksensa sen päällä polttouhreja, niinkuin on kirjoitettuna Jumalan miehen Mooseksen laissa. He pystyttivät paikallensa alttarin, sillä he olivat kauhuissaan maan kansojen tähden; ja he uhrasivat alttarilla polttouhreja Herralle, polttouhreja aamuin ja illoin”

(Esra 3:2–3). 5. Moos. 33:3: ”Hän rakastaa kansoja; kaikki niiden pyhät ovat sinun kädessäsi...”

Job 34:29: ”Niin kansaa kuin kutakin ihmistä hän valvoo.”

Ps. 66:7: ”...hänen silmänsä vartioitsevat kansoja...” Ps. 7:9: ”Herra tuomitsee kansat...”

Jumala rakastaa kansoja ja kaupunkeja. Hän haluaa pelastaa ne ja siunata niitä. Hän puhuu niistä kuin ihmisistä.

Jer. 29:7: ”Ja harrastakaa sen kaupungin menestystä, johon minä olen teidät siirtänyt, ja rukoilkaa sen puolesta Herraa, sillä sen menestys on teidän menestyksenne.”

Matt. 11:20–24: ”Sitten hän rupesi nuhtelemaan niitä kaupunkeja, joissa useimmat hänen voimalliset tekonsa olivat tapahtuneet, siitä, etteivät ne olleet tehneet parannusta: ’Voi sinua, Korasin! Voi sinua, Beetsaida! Sillä jos ne voimalliset teot, jotka ovat tapahtuneet teissä, olisivat tapahtuneet Tyyrossa ja Siidonissa, niin nämä jo aikaa sitten olisivat säkissä ja tuhassa tehneet parannuksen. Mutta minä sanon teille: Tyyron ja Siidonin on tuomiopäivänä oleva helpompi kuin teidän. Ja sinä, Kapernaum, korotetaankohan sinut hamaan taivaaseen? Hamaan tuonelaan on sinun astuttava alas. Sillä jos ne voimalliset teot, jotka ovat tapahtuneet sinussa, olisivat tapahtuneet Sodomassa, niin se seisoi vielä tänäkin päivänä. Mutta minä sanon teille: Sodomaa on tuomiopäivänä oleva helpompi kuin sinun.’”

Sillä kansalla ja kaupungilla, jossa Herra on erityisesti ilmestynyt ja jota Hän on kutsunut parannukseen, on oleva tuomiopäivänä kovempi tuomio. Niiden paikkakuntien, joille Hän on lähettänyt palvelijoitaan kutsumaan parannukseen ja joilla Hän on tehnyt voimallisia tekoja, on vaikeampi puolustaa itseään tuomiolla. Herra etsii esirukoilijoita rukoilemaan kaupunkien ja kansojen puolesta, jotta ne tuntisivat etsikkoaikansa, kääntyisivät Jumalan puoleen ja pelastuisivat.

KUTSU RUKOUKSEEN KAUPUNKIMME JA MAAMME PUOLESTA

Raamatusta tiedämme, että Jumalalla on aika kaikelle maan päällä. Myös kansoilla ja kaupungeilla on etsikkoaikansa niin kuin yksilöihmisilläkin. Tuolloin Jumala ilmestyy paikkakunnalla erityisesti ja

kutsuu sitä parannukseen. Jumala on asettanut esirukoilijoitaan ja profeettojaan vartijoiksi kansoille ja kaupungeille. Profeetat puhaltavat pasuunaan ja kutsuvat uskovia esirukoukseen paikkakunnan ja maan puolesta. Paimenet seurakuntiansa johtajina puolestaan järjestävät esirukoustyön seurakuntatasolla.

Entä haluaako Jumalan kansa kuulla ja totella? Valitettavan usein haluamme jatkaa elämää entiseen tapaamme tulematta häirityiksi Jumalan herätys- ja kutsuhuudoilla. Kristillisyys on monelle vain muodollista harjoitusta, joka ei saisi tulla liian voimakkaaksi ja häiritseväksi. Esimerkiksi meillä Suomessa olot ovat monien muiden länsimaiden tapaan niin hyvät, että on helppo ajatella, ettei tässä mitään hätää ole. Kuitenkin suurin osa kansasta ja oman paikkakuntamme ihmisistä on matkalla kadotukseen. Herätkäämme rukoilemaan läheistemme puolesta! Olemme kerran Kristuksen tuomioistuimen edessä tilillä siitä, miten olemme maan päällä vaeltaessamme Hänen kutsuaan totelleet.

Jer. 6:16–19: ”Näin on Herra sanonut: ’Astukaa teille ja katsokaa ja kysykää muinaisia polkuja, kysykää, mikä on hyvä tie, ja vaeltakaa sitä, niin te löydätte levon sieluillenne’. Mutta he vastasivat: ’Emme vaella’. Ja minä olen asettanut teille vartijat: ’Kuunnelkaa pasunan ääntä’. Mutta he vastasivat: ’Emme kuuntele’. Sentähden kuulkaa, te kansat, ja tiedä, seurakunta, mitä heille on tapahtuva. Kuule, maa! Katso, minä tuotan onnettomuuden tälle kansalle, heidän hankkeittensa hedelmän, sillä he eivät ole kuunnelleet minun sanojani...”

Herra on puhaltanut pasuunaan Suomessa ja kutsunut uskovia esirukoukseen kaikilta paikkakunnilta. Laajoja kokoontumisia on jo järjestetty paikkakuntien esirukoilijoille kahdesti: lokakuussa 2008 Turussa (10 000 esirukoilijaa) ja toukokuussa 2010 jatkotapaaminen Tampereella (8 000 esirukoilijaa). Lisäksi seurakunnat järjestävät paikkakunta- ja maakuntakohtaisia rukoustapahtumia. On kuitenkin vielä monia uskovia, joita Herra kutsuu ottamaan paikkansa rivistössä. Hän kutsuu koko Kristuksen ruumista maassamme, samoin kaikissa muissa maissa.

Nyt on erityisesti Euroopan aika kuulla Jumalan kutsu nousta taisteluun sielunvihollista ja syntiä vastaan. Hän ”organisoi” Pyhän Henkensä kautta koko ruumista Pään, Jeesuksen Kristuksen, alaisuuteen ja kuuliaisuuteen sille, mitä Pää Henkensä kautta seurakunnille puhuu. Nyt on aika herätä unesta, sillä Ylkä tulee! Nouse palvelemaan, vaikka olisi yön hetki, sillä Herra sanoo: ”Autuas se, jonka Hän tullessaan tapaa valvomasta ja tekemästä palvelusta Hänelle!”

Luuk. 19:41, 44–46: ”Ja kun hän tuli lähemmäksi ja näki kaupungin, itki hän sitä ... ja he kukistavat sinut maan tasalle ja surmaavat lapsesi, jotka sinussa ovat, eivätkä jätä kiveä kiven päälle, sentähden ettet etsikkoaikaasi tuntenut. Ja hän meni pyhäkköön ja rupesi ajamaan myyjiä ulos ja sanoi heille: ’Kirjoitettu on: Minun huoneeni on oleva rukoushuone’, mutta te olette tehneet siitä ryövärien luolan.”

Kuten jo mainitsin, tämä Luukkaan evankeliumin kohta osoittaa, ettei kaupunki tuntenut etsikkoaikaansa, koska Jumalan huone ei rukoillut.

New Orleans tuhoutui Katrina-hirmumyrskyssä vuonna 2005. Maailmanlaajuisen End Time Handmaidens -rukousjärjestön perustaja ja pitkäaikainen Kiinan-lähettiläs Gwen Shaw piti New Orleansissa kokouksia vuonna 2002 ja kutsui kaupungin uskovia erityiseen esirukoukseen kaupungin puolesta. Hän kertoi Jumalan luvanneen kaupunkiin herätyksen, jos uskovat rukoilisivat.

Gwen Shaw kehotti myös uutiskirjeessään uskovia kaikkialla esirukoukseen New Orleansin puolesta. Kaupunki oli tunnettu synnillisestä elämänmenostaan, mm. jokavuotisista Bacchukselle (roomalainen viinijumala) järjestetyistä juhlista.

Vuonna 2004 kaupungissa järjestettiin homomarssi, johon osallistui 125 000 marssijaa. Sama marssi oli suunniteltu pidettäväksi jälleen vuonna 2005 vain kaksi päivää Katrina-myrskyn jälkeen, mutta myrsky tuhosi kaupungin juuri ennen sitä. Eikö kaupungista löytynyt esirukoilijoita ottamaan vastaan Jumalan antamaa rukoushaastetta? Eikö kaupunki siksi tuntenut etsikkoaikaansa? Oliko kaupungin synnin mitta tullut niin täyteen, että Jumalan vihan kiivaus iski siihen?

Jokainen uskova on omalta osaltaan vastuussa sen kaupungin kohtalosta, jossa hän elää ja vaikuttaa. Jokainen vaikuttaa sen mukaan, miten Herra on kutsunut ja armoittanut, mutta meitä kaikkia on kehoitettu rukoilemaan kaupunkimme, esivallan ja kaikkien ihmisten puolesta. Lisäksi Jumala on voinut asettaa uskovia erilaisiin tehtäviin, paikkoihin ja vaikutusvaltaisiin asemiin paikkakunnalla, niin että nämä voivat toiminnallaan edistää Jumalan tuntemista ja Hänen tahtonsa tapahtumista.

Jumalan profeettojen pasuunan puhallukseen ja esirukoukstuun on suhtauduttava vakavasti. Jumalalla on paikkakunnille aikansa ja kutsunsa, ja Hän lähettää palvelijansa kuuluttamaan ne. Syttykööt Pyhän Hengen tulet väkevästi kautta maamme, ja yhtykööt sydämemme yhteiseen uskontäyteiseen esirukoukseen herätyksen saamiseksi ja sielujen pelastumiseksi kaupungeissamme ja kylissäimme!

KAUPUNKIEN MUUTTUMINEN

Erityisesti 1990-luvulla on esirukous kaupunkien puolesta lisääntynyt maailmanlaajuisesti. Viimeiset 20 vuotta ovat olleet voimakasta esirukouksen aikaa kaikkialla. Myös Eurooppa on yhä enenevässä määrin nousemassa rukoustaisteluun kaupunkiensa ja kansojensa voittamiseksi Kristukselle. Yli kahdessasadassa kaupungissa ympäri maapallon on todettu selvä esirukouksen aikaan saama muutos. Lähes koko kaupungin väestö on pelastunut tai on tapahtunut muita huomattavia ja selkeästi todettavissa olevia myönteisiä muutoksia. Kuten edellä mainittiin, amerikkalainen George Otis Jr. on tutkinut näitä läpimurtoja ja tallentanut niitä videolle (Transformations-sarja). Myös kirjallisuutta aiheesta on saatavilla runsaasti.

George Otis Jr:n tutkimusten mukaan seuraavat viisi tekijää on voitu todeta kaikissa niissä kaupungeissa, joissa on tapahtunut hengellinen läpimurto ja muutos:

- kestävä johtajuus (Neh. 6)
- harras, yhteinen rukous (Joona 3:5–10; Neh. 9:1–5; 1. Moos. 11:6)
- sosiaalinen eheytyminen (Matt. 5:23–29; 18:15–20)
- julkinen Jumalan voiman ilmentyminen (Apt. 9:32–35)
- analysoiva tutkimus ja hengellinen kartoitus (Joosua 18:8–10).

Kaksi ensimmäistä kohtaa ovat olennaisimmat läpimurron saamiselle. Valitettavasti ne ovat myös kaikkein haastavimmat. Mikäli läpimurron saaminen olisi helppoa, olisi herätyksiä paljon

enemmän joka puolella maapalloa. Toisaalta, kun Jumala antaa paikkakunnalle tai kansalle herätyksen ajan, silloin on helpompi tarttua haasteeseen ja saada läpimurto Pyhän Hengen avulla. Uskon, että elämme parhaillaan tällaista aikaa sekä omassa maassamme että koko Euroopassa.

Kolmas ja neljäs kohta, sosiaalinen eheytyminen ja julkinen Jumalan voiman ilmentyminen, ovat oikeastaan esirukoustyön seurausta. Sosiaalista eheytymistä on voitu todeta avioliitoissa, perheissä ja muissakin ihmissuhteissa, esimerkiksi työpaikoilla. Anteeksipyytäminen ja -antaminen ovat tuoneet ihmiset jälleen yhteen. Jumalan voiman julkinen ilmentyminen on voitu todeta voimallisina tekoina, parantumisina ja vapautumisina. Ne ovat herättäneet ihmiset Jumalan todellisuuteen ja Herran pelkoon ja saaneet heidät tekemään parannuksen ja uskomaan evankeliumin Jeesuksesta Kristuksesta.

Viides kohta, analysoiva tutkimus ja hengellinen kartoitus, on kahden ensimmäisen lisäksi toteutettu kaikissa niissä kaupungeissa, joissa Jumala on selvästi puuttanut kaupungin asioihin vastauksena uskovien esirukouksiin. Tarkastelemme seuraavaksi sekä yhteistä johtamista ja esirukousta että hengellistä kartoitusta.

YHTEINEN JOHTAMINEN JA ESIRUKOUS

Esirukoilijoiden avainjakeena on kaikkialla pidetty jo aiemmin esillä ollutta raamatunkohtaa: ”[Jos] minun kansani, joka on otettu minun nimiini, nöyrytyy, ja he rukoilevat ja etsivät minun kasvojani ja palajavat pahoilta teiltänsä, niin minä kuulen taivaasta ja annan anteeksi heidän syntinsä ja teen heidän maansa jälleen terveeksi” (2. Aik. 7:14).

On tärkeää, että paikkakunnalla nöyryytään yhdessä rukoilemaan Jumalaa, etsimään Hänen kasvojaan ja tekemään parannusta.

Jotta Jumalan kansan yhteinen rukous paikkakunnan puolesta voisi toteutua, siihen tarvitaan johtajien yhteistyötä. Tähän ei ehkä ole kaikilla paikkakunnilla totuttu. Herran valitsemiin johtajiin koko kaupunkia koskeissa asioissa kuuluvat myös profeetat ja apostolit. Jumala on antanut Kristuksen ruumiille lahjaksi viisi virkaa: opettajan, paimenen, evankelistan, profeetan ja apostolin virat. Näillä kaikilla on oma tehtävänsä ja tarkoituksensa. Yhdessä ne valmistavat Kristuksen ruumista palvelutyöhön (Ef. 4:11–13).

Paimenilta vaaditaan näkökykyä ja nöyryyttä, jotta he ottaisivat vastaan palvelijat, jotka Jumala lähettää kokoamaan, johtamaan ja opettamaan kansaa läpimurron saamiseksi paikkakunnalla. Paimenen saama kutsu kohdistuu pääasiassa Jumalan hänelle paimennettavaksi antamaan laumaan eli seurakuntaan.

Läpimurtoon ja muutokseen kaupungin tai kansan kohdalla tarvitaan paimenten lisäksi profeetallista ja apostolista voitelua ja valtuutusta. Paimen voi olla kutsuttu ja armoitettu oman virkansa lisäksi myös muihin edellä mainittuihin palveluvirkoihin. Näissä viidessä palveluvirassa toimivien henkilöiden halu ja kyky palvella yhdessä Jumalaa ratkaisee pitkälti sen, miten koko kaupungin voittamisessa Herralle onnistutaan.

Myös yhteinen rukous vaatii nöyryyttä. Kun Jumala alkaa tehdä kaupunginlaajuista muutosta, Hän kutsuu kaikkia seurakuntia rukoilemaan yhdessä. Esirukous voi alkaa pienestä rukoilijoiden

joukosta, jopa vain yhdestä tai kahdesta henkilöstä, joille Jumala on antanut näyn (vrt. 1. Sam. 14, jossa Joonatanin ja hänen aseenkantajansa esimerkki rohkaisi koko Israelin armeijan nousemaan taisteluriveihin), mutta aikaa myöten läpimurtoon tarvitaan laajempi rintama.

Jumala voi tosin antaa voiton myös harvojen kautta, niin kuin tiedämme, mutta kaupungin valloittamisen lisäksi Hän haluaa yhdistää uskovia, seurakuntia ja eri palveluvirkoihin kuuluvia. Miksi? Jumala valmistaa Kristuksen morsianta ylöstempaukseen. Hän myös vastaa Poikansa rukoukseen, että olisimme kaikki yhtä, emmekä pelkästään yhtä, vaan täydellisesti yhtä (Joh. 17:23)!

Muutoksen saaminen kaupunkiin on laajuudessaan ja kompleksisuudessaan haastava hanke. Tarvitsemme toisiamme ja ennen kaikkea Pyhän Hengen apua. Herra haluaa tuoda paikkakunnalle muutoksen kaikkien seurakuntien ja uskovien kautta. Tässä prosessissa Hän valmistaa meitä toimimaan yhtenä ruumiina, vaikka olemmekin itsenäisiä seurakuntia ja Herran palvelijoita. Hän kutsuu meitä tottelemaan yhdessä Päättä, Poikaansa Jeesusta Kristusta. Tällöin toimintaa ei voida johtaa inhimillisellä tasolla, vaan Jumalan järjestyksen ja suunnitelman mukaan. Pyhä Henki johtaa muutosprosessia Kristuksen ruumiissa kaupunginlaajuisesti. Jos vaellamme nöyryin sydämin, vaellamme myös näkevin silmin ja onnistumme seuraamaan Herran voittosuunnitelmaa.

Yhteinen rukous voi toteutua eri muodoissa ja eri tarkoituksissa. Kaupunkikohtaisella seurakuntien yhteisellä rukouksella on erityinen merkitys sen laajuuden ja seurakuntien välisen yhteyden takia. Siinä Kristuksen ruumis koko kaupungissa yhtyy huutamaan Herraa kaupungin puolesta.

Lisäksi Pyhä Henki voi nostaa erilaisia rukousryhmiä rukoilemaan kaupungin puolesta. Aiemmin mainitsemani ns. sissijoukko syntyi Savonlinnassa palvelemaan Herran tarkoituksia erityisesti profeetallisten tekojen, hengellisen sodankäynnin ja rukouskävelyjen ja -ajelujen alueella. Tarve tuli esille seurakuntien yhteisissä läpimurtorukouksilloissa.

Herra oli puhunut minulle kaupunginosakohtaisista rukousryhmistä. Esitin asian eräässä läpimurtorukouksillassa heijastamalla valkokankaalle piirtoheitinkalvoja, joihin olin merkinnyt eri kaupunginosat. Pyysin niitä läsnäolijoita, jotka asuivat kulloinkin osoitetussa kaupunginosassa, nousemaan ylös, mikäli he halusivat aloittaa rukouskävelyt omassa kaupunginosassaan. Saimme näin 11 kaupunginosakohtaista rukousryhmää, joista kussakin oli 2–5 jäsentä. Kutsuin ryhmät eteen yksitellen, nimesin niille johtajat ja kehotin johtajia ottamaan ylös ryhmänsä puhelinnumerot ja sopimaan rukouskävelyillan kerran viikossa. Annoin johtajille myös kirjoittamani rukouskävelyohjeet ja siunasimme heidät työhön.

Kaksi mukana olleista seurakunnista ei kuitenkaan voinut hyväksyä näitä rukousryhmiä osaksi seurakuntien yhteistä rukoustyötä muun muassa vastuukysymysten vuoksi. Tässä tilanteessa Herra kehotti perustamaan yhteisen työn lisäksi erillisen rukousryhmän edellä kerrottuja tehtäviä varten.

Savonlinnassa seurakuntien yhteinen esirukous paikkakunnan puolesta toteutui yhteisellä johtamisella. Herra oli puhunut ylistyksenjohtaja Pekka Hautakankaalle ja minulle rukouskokousten aloittamisesta. Aloitimme ne evankelisluterilaisen seurakunnan Pikkukirkossa. Myös helluntai- ja vapaaseurakunnan johtoa saapui kokouksiin. Seurakuntien paimenet näkivät meissä Jumalan kutsun ja suostuivat yhteistyöhön profeetallis-apostolisten palvelutehtävien

kanssa kaupungin hyväksi. Käytännössä tämä tapahtui niin, että paimenet alkoivat kutsua näitä kerran kolmessa viikossa toteutettuja rukouskokouksia omiin seurakuntiinsa.

Kokoonnuimme rukoilemaan Savonlinnan puolesta vuorotellen luterilaisessa seurakunnassa, helluntaiseurakunnassa, vapaaseurakunnassa ja Pelastusarmeijassa. Pekka Hautakangas johti ylistystä ja minä esirukousta. Paimenet käyttivät vuorollaan kokouksen alussa kymmenen minuutin puheenvuoron ja puhuivat aina muussa kuin omassa seurakunnassaan. Tämä lisäsi Kristuksen ruumiin yhteenkuuluvuutta ja keskinäistä luottamusta ja rakkautta.

Kokoonnuimme paimenten kanssa suunnittelu- ja palautepalaveriin jokaisen rukouskokouksen jälkeen. Näin rukouskokoukset pysyivät yhteisessä linjauksessa. Luterilaisen seurakunnan, helluntaiseurakunnan ja vapaaseurakunnan paimenet olivat kätten päällepanemisen kautta siunanneet ja vastaanottaneet Pekan ja minut palvelemaan seurakunnissaan. Pelastusarmeijan lisäksi kokoonnuimme kerran myös adventtiseurakunnassa, jossa oli halukkuutta osallistua yhteiseen rukoustyöhön, mutta opillisten seikkojen tähden kaikki paimenet eivät olleet tähän suostuvaisia.

Seurakuntien yhteiseen rukoukseen on tärkeää ottaa mukaan vain ne asiat ja toiminnot, joihin kaikki seurakunnat voivat yhtyä. Näin kaupungissa voi olla erilaista ja erilaajuista yhteistä rukousta, joka palvelee Herran suunnitelmia ja tarkoituksia.

Ryhtyessään omaan taisteluunsa vihollista vastaan Joonatan ja hänen aseenkantajansa tekivät jotakin, mikä ei kuulunut Saulin armeijan yhteisen toiminnan piiriin. Teko kuitenkin hyväksyttiin, kun nähtiin, että Herra oli ollut heidän kanssaan ja antanut voiton vihollisesta. Koko armeija rohkaistui tästä ja nousi yhteiseen taisteluun (1. Sam. 14). Kuten sanottua, on tärkeää etsiä Herraa, kuulla ja totella Häntä!

Herra ilmoittaa suunnitelmistaan usein profeetallisen palvelutyön kautta. Profeetan tehtävä on erityisesti tuoda ilmoitusta Jumalalta (mm. Aam. 3:7; Tuom. 6:7–8; Apt. 2:30; Apt. 3:18). Myös apostolit tuovat Jumalan ilmoitusta seurakunnalle ja kansalle (Ef. 3:5), mutta profeetalliseen verrattuna apostolinen palvelutehtävä on kuitenkin enemmän tekojen kuin ilmoituksen tasolla tapahtuvaa toimintaa. Kaupungin hengellisen muutosprosessin alkaessa Pyhä Henki tuo apostolit, profeetat ja paimenet yhteen johtamaan työtä. Mitä paremmin osaamme työskennellä yhdessä, sitä paremmin muutos voi tapahtua ja Jumalan suunnitelma toteutua.

Esra 5:1–2: ”Mutta profeetta Haggai ja Sakarja, Iddon poika, profeetat, ennustivat Juudassa ja Jerusalemissa oleville juutalaisille Israelin Jumalan nimeen, hänen, jonka nimiin he olivat otetut. Niin Serubbaabel, Sealtielin poika, ja Jeesua, Joosadakin poika, nousivat ja alkoivat rakentaa Jumalan temppeliä Jerusalemissa, ja heidän kanssansa Jumalan profeetat, jotka tukivat heitä.”

Esra 6:14: ”Niin juutalaisten vanhimmat rakensivat, ja työ onnistui heille profeetta Haggain ja Sakarjan, Iddon pojan, ennustusten tukemana...”

Tässä prosessissa meidän on mahdollista nöyrtyä yhteyteen ja alamaisuuteen toisillemme Kristuksessa, niin että Kristuksen ruumiin jäsenet voivat toimia yhdessä Jumalan asettamien palveluvirkojen johtamina ja Hänen järjestystään seuraten. Näin Hän voi valmistaa meistä rypytöntä ja tahratonta morsianta Pojalleen, ja me saamme iloita keskuudessamme vanhurskaudesta, rauhasta ja ilosta.

Evangelistan tehtävä kuuluu erityisesti kaupunkien valloittamisen toiseen vaiheeseen eli herätyksen apostoliseen toteutumiseen. Ensimmäinen vaihe on profeetallisen esirukouksen vaihe, jolloin kaupunki valmistetaan tuntemaan etsikkoaikansa. Tämän jälkeen Jumala herättää kaupunkia parannukseen ja pelastukseen voimallisten tekojen kautta. Tässä evankelistat astuvat mukaan kuvaan. Jumala toimii voimassaan muidenkin palveluvirkojen kautta sekä koko Kristuksen ruumiin kautta, jota palveluvirat yhdessä valmistavat palvelutyöhön, myös julistamaan evankeliumia, parantamaan sairaita ja ajamaan ulos riivaajia.

Jumalan Sanaa tulee tietenkin julistaa kaikkina aikoina eri vaiheista riippumatta. Tässä kuitenkin painotetaan Jeesuksen mainitsemaa kahta vaihetta: esirukousta kaupungin puolesta ja voimallisia tekoja herätykseksi parannukseen.

IISEBELIN VIHA JUMALAN PALVELIJOITA KOHTAAN

Kun Raamattu puhuu Iisebelistä, se tarkoittaa hallitsemista manipuloimalla ja kontrolloimalla. Usein mukana on myös uskonnollisuutta ja pelkoa. Iisebel on kateellinen ja suorastaan vihamielinen kaikille, jotka uhkaavat hänen hallintavaltaansa. Tästä syystä Iisebel yritti tappaa kaikki profeetat Elian aikana (1. Kun. 18:13). Iisebel vihaa profeettoja, koska profeetat tuovat ilmoitusta Jumalalta ja näyttävät kansalle suuntaa.

Seuraavat viisi asiaa ovat usein suurimpana esteenä uskovien yhteydelle Kristuksen ruumiissa. Jos Iisebeliä suvaitaan seurakunnassa, myös nämä henget saavat tilaa. Kaupungin voittamiseksi Kristukselle seurakuntien on puhdistauduttava niistä, jotta yhteinen yritys onnistuisi:

- ylpeys (2. Sam. 22:28; Snl. 16:5; Snl. 29:23)
- kateus (1. Kor. 3:3; Room. 13:13; 1. Piet. 2:1)
- kontrolli (1. Kor. 7:23; 2. Kor. 3:17; Jes. 52:2)
- pelko (2. Tim. 1:7; Matt. 8:26; 1. Aik. 22:13)
- uskonnollisuus (Mark. 3:5; 2. Tim. 3:5).

Iisebel toimii Jumalan miehiä ja naisia vastaan ja samalla Jumalan suunnitelmia vastaan antamalla heistä väärän todistuksen. Näin tapahtui, kun Iisebel tappoi vanhurskaan Naabotin (1. Kun. 21:11–15) tai kun Iisebelin henki yritti tappaa Esterin aikana kaikki juutalaiset (Est. 3). Myös Jeesusta vastaan Iisebelin henki toimi nostamalla ylipapit, kirjanoppineet ja vanhimmat etsimään väärää todistusta Häntä vastaan (Matt. 26:59–66). Stefanus tapettiin väärän todistuksen vuoksi, kun hankittiin miehiä syyttämään häntä Jumalanpilkasta (Apt. 6:8–15).

Jeesus nuhteli Tyatiran seurakuntaa Iisebelin suvaitsemisesta. Iisebel on henki, joka toimii sekä miesten että naisten kautta. Iisebel oli Israelin kuninkaan Ahabin vaimo, joka harjoitti haureutta eli rakensi temppelin ja alttarin Baalille sekä tappoi Jumalan profeetat (1. Kun. 16:31–32; Ilm. 2:20).

Jeesus puhuu vertauksessaan viinitarhan vuokraajista siitä, kuinka viinitarhan omistaja lähetti palvelijoitaan keräämään hedelmiä tarhastaan. Heitä ei kuitenkaan otettu vastaan, vaan heitä kivitettiin, pahoinpideltiin ja tapettiin. Jumala lähettää omia palvelijoitaan kutsumaan seurakuntia yhteiseen esirukoukseen ja ylistykseen. Raamattu puhuu suomme hedelmästä: ”...niiden huulten hedelmää, jotka hänen nimeänsä ylistävät” (Hebr. 13:15). Hedelmä tarkoittaa lisäksi tekoja, jotka

ovat seurausta uskossa kasvamisesta. Jeesus kertoo vertauksessaan viinitarhan isännän olleen ankara vuokraaja kohtaan, jotka eivät ottaneet vastaan hänen lähettämiään palvelijoita (Mark. 12:9).

Siksi on tärkeää varmistaa, onko Jumalan palvelijasta saatu tieto oikea vai väärä, ettemme kivittäisi Jumalan lähettämää palvelijaa väärin syytösten vuoksi vaan ottaisimme vastaan hänet ja hänessä olevan Jumalan lahjan. Jumala on tarkka siitä, ettei Hänen voideltuihinsa kosketa: ”Älkää koskeko minun voideltuihini, älkää tehkö paha minun profeetoilleni” (1. Aik. 16:22).

Tarvitsemme jälleen sitä, että Herra puhdistaa temppelinsä. Jumalan valtakunta on vanhurskautta, rauhaa ja iloa Pyhässä Hengessä. Jumalan temppelin pitäisi olla se paikka maan päällä, jossa nämä asiat hallitsevat. Kristuksen ruumis on vielä kovin keskeneräinen. Herra tarvitsee kaikkia viittä seurakunnalle lahjaksi antamaansa virkaa valmistaakseen Kristuksen ruumiin palvelutyöhön. Hän on luvannut viedä meissä alkamansa työn päätökseen ja kirkastaa kirkkautensa huoneen, niin että ulkopuolella olevat voivat nähdä meissä rakastavan Jumalan ja Jeesuksen Kristuksen evankeliumin valon.

KESTÄVÄISYYDELLÄ LÄPIMURTOON

2. Moos. 28:29: ”Ja niin Aaron kantakoon jumalanvastausten rintakilvessä sydämensä päällä, astuessaan pyhäkköön, Israelin poikain nimet, että heidät alati johdatettaisiin muistoon Herran edessä.”

Rintakilpi oli tehty kullasta, ja siihen oli kaiverrettu Israelin sukukuntien nimet. Jumala kaivertaa sydämeemme asioita, joita kannamme Pyhän Hengen auttamina jatkuvasti Hänen eteensä.

Kahden ensimmäisen kaupunkikohtaisen läpimurtotekijän – kestävän johtajuuden ja hartaan yhteisen rukouksen – ylläpitäminen vaatii kärsivällisyyttä. Tiedämme, että Jumalan lupauksen voittamiseen tarvitaan kestävyyttä. Kokonaisen kaupungin voittaminen Kristukselle voi olla usean vuoden mittainen uskon ja rukouksen taistelu. Varsinkin johtajien tulisi pysyä uskollisina Jumalan antamalle näylle ja jatkuvasti koota joukkoja ja näyttää tietä eteenpäin. Tässä johtajat tarvitsevat toisiaan ja niitä, jotka tukevat heitä pitämällä heidän käsiään ylhäällä silloin, kun he väsyvät.

Sielunvihollinen yrittää kaikkensa estääkseen meitä aloittamasta työtä. Sen jälkeen se yrittää tietysti mitä erilaisimmilla tavoilla keskeyttää työn ja saada esirukoilijat luovuttamaan. Meidän on kuitenkin pysyttävä lujina ja jatkettava niin kuin Nehemia, joka ei tullut edes muurilta alas neuvottelemaan vihollisen lähettämien miesten kanssa. Usein saamme tehdä työtä rauhassa tiettyyn pisteeseen asti, mutta kun työ etenee lähelle läpimurtoa ja voittoa, vihollinen yrittää monin keinoin estää tai viivyttää työskentelyä. Silloin johtajien on näytettävä esimerkkiä muille.

On tärkeää, että pysymme rukouksessa ja pidämme paikkamme rivistössä taistellen Pyhän Hengen vaikutuksen mukaan. Jos emme vetäydy vaan etenemme yksimielisesti vastustaen vihollista, sen on ajan mittaan väistyttävä ja jätettävä asemansa.

Läpimurron tapahtuessa ihmiset vapautuvat tottelemattomuuden aiheuttamasta sokeudesta ja näkevät synnin synniksi ja alkavat kääntyä Jumalan puoleen. Tällöin jumalasuhteen eheytymistä seuraa ihmissuhteiden eheytyminen. Jumalan voiman ilmeneminen ihmeinä ja merkein saa yhä

useammat näkemään Jumalan todellisuuden. Ihmisten heräämisestä totuuteen ja parannukseen voi seurata koko paikkakunnan muuttuminen.

Läpimurto ja muutos voidaan saada aikaan myös erityisissä tilanteissa, joissa uskalletaan haastaa vihollinen, niin että todistus elävästä Jumalasta pääsee voimallisesti näkyviin. Elia toi tällaisen väkevän todistuksen Jumalasta haastaessaan Baalin profeetat Karmelilla. Myös nuori ja rohkea Daniel muutti koko maansa luottaessaan Jumalaan tilanteessa, josta tuli valtava todistus elävän Jumalan olemassaolosta. Danielin kirjan 6. luvussa kerrotaan, että Daniel palveli uskollisesti Jumalaansa huolimatta kuninkaan käskystä, jonka mukaan kolmenkymmenen päivän kuluessa ei saanut rukoilla ketään muuta kuin kuningasta. Daniel heitettiin leijonien luolaan rikkomuksesta säädetyn rangaistuksen mukaisesti. Kun Jumala suojeli Danielin leijonilta, kuningas antoi käskyn, jonka mukaan koko hänen valtapiirissään oli pelättävä ja palveltava Danielin Jumalaa!

Daniel sai uskollisuudellaan ja rohkeudellaan koko valtakunnan kääntymään Jumalan puoleen.

KAUPUNGIN HENGELLINEN KARTOITUS

Näyttäessään Aabrahamille Luvatun maan Jumala sanoi: ”Nosta silmäsi ja katso siitä paikasta, missä olet, pohjoiseen, etelään, itään ja länteen. Sillä kaiken maan, jonka näet, minä annan sinulle ja sinun jälkeläisillesi ikuisiksi ajoiksi” (1. Moos. 13:14–15).

Ennen kuin voimme ottaa omaksemme meille luvatun maan ja valloittaa kaupunkimme, meidän on nostettava silmämme ja nähtävä se Jumalan antamana ja meille kuuluvana. Meidän on myös katsottava sitä tarkemmin, jotta tunnistaisimme ja paikallistaisimme vihollisen linnoitukset. Jumala käski Moosesta lähettämään vakoojia tutkimaan Luvattua maata, joka Israelin kansan tuli ottaa omakseen vihollisen hallusta.

Kun lähdemme ottamaan maata haltuumme viholliselta, meidän on tiedettävä, keitä ovat maassa olevat viholliset ja miten he ovat sinne sijoittuneet. Kaikilla mailla on tiedustelupalvelunsa ja vakoojansa, varsinkin, jos ne aikovat hyökätä toiseen maahan valloittaakseen sen. Tämä on tavanomaista toimintaa, kun on kyse maan valloittamisesta. Ennen liikkeelle lähtöä selvitetään taisteluun vaikuttavat strategiset seikat. Vihollisen linnakkeiden lisäksi selvitetään etenemisreitti ja taistelujärjestys: mitkä vihollisen hallussa pitämät paikat valloitetaan ensin, miten maastoa käytetään hyödyksi hyökättäessä jne.

Tässä yhteydessä kannattaa kiinnittää huomiota myös siihen, että Mooseksen lähettämistä kahdestatoista vakoojasta vain kaksi, Kaaleb ja Joosua, olivat sitä mieltä, että maa voidaan valloittaa viholliselta. Loput kymmenen katsoivat tehtävän liian vaikeaksi ja alkoivat puhua pahaa koko asiasta. Raamattu sanoo, että he saattoivat maan pahaan huutoon kansan keskuudessa (4. Moos. 13:33). Lisäksi he halusivat kivittää Kaalebin ja Joosuan, jotka olivat valmiita tottelemaan Jumalaa (4. Moos. 14:10)! Tämä kivittäjäsupolvi kuoli erämaahan, ja heistä ainoastaan Kaaleb ja Joosua pääsivät Luvattuun maahan.

Kun puhumme esirukouksesta kaupunkiemme puolesta, tarkoitamme oman kaupunkimme vapauttamista pimeyden henkivaltojen vallasta, niin että ihmiset pääsevät sielunvihollisen otteesta ja voivat vastaanottaa pelastuksen Jeesuksessa Kristuksessa. Voimme myös ajatella

paikkakuntamme vapauttamista sellaisista vihollisen linnoituksista kuin rikollisuus, huumausaineet, alkoholi jne. Paavali sanoi, ettei meillä ole taistelu lihaa ja verta vastaan, vaan pahuuden henkivaltoja vastaan (Ef. 6:12).

Jotta emme hosuisi miekallamme ilmaan vaan tähtäisimme vihollisen aseisiin, meidän on otettava selvää kaupungistamme ja selvitettävä, mitä siellä oikeastaan on. Mitä kaikkea sinne on sen historian aikana päässyt muodostumaan? Selvitämme myös paikkakunnan vahvuudet eli Jumalan sille antamat armoitukset ja kutsun. Haluamme siunata kaupunkiamme ja kutsua esiin niitä asioita, joita Jumala on sille antanut.

Tässä tutkimuksessa meitä auttaa parhaiten paikkakuntamme kirjoitettu historia. Lisäksi käytämme apuna ajantasaista karttaa ja yleistietoutta kaupungista. Sanomalehti on hyvä paikallisten olojen ja asioiden tietolähde. Käymme läpi historiaa ja merkitsemme muistiin tapahtumat, jotka Pyhä Henki osoittaa merkityksellisiksi. Varmistamme, että tiedämme tarpeeksi asioista, joita meidän tulee käsitellä Jumalan edessä. Rukouksissa voidaan jakaa tehtäviä, jotta kartoitusvaiheeseen ei kulu kohtuuttomasti aikaa. Esimerkiksi kaupungin kirjoitettu historia voidaan jakaa rukoilijoiden kesken niin, että jokainen saa kartoitettavakseen osan kirjasta. Jos historiakirjoja on useampia, ne jaetaan usealle rukoilijalle. He käyvät historiikin läpi rukoillen ja merkiten ylös kaikki seikat, jotka Pyhä Henki kehottaa kirjoittamaan muistiin. Ne käydään sitten yhdessä läpi Herran neuvoa etsien.

Hengellisessä kartoituksessa selviää monia seikkoja. Huomaamme asioita, joiden puolesta meidän on rukoiltava Jumalaa, ja asioita, joista voimme kiittää Häntä. Alamme muodostaa paikkakunnastamme hengellistä kuvaa. Pyhä Henki näyttää meille kaupungillamme olevan erityisen lahjan tai tehtävän, armoituksen Jumalalta. Voimme nähdä tiettyjä vahvuuksia ja toisaalta sielunvihollisen rakentamia linnoituksia, jotka on murrettava.

ANTEEKSIOPYNTÖ JA SOVITUS

Jos kaupungissa on menneinä aikoina rikottu Jumalaa vastaan, pyydämme Jumalalta anteeksi näitä esi-isien syntejä. Seuraavat raamatunkohdat kertovat tällaisesta anteeksipyynnistä: Dan. 9:4–19; Neh. 1:4–6, 9:2; Esra 9:6–7 ja 3. Moos. 26:40–42.

Kun rukoilimme Savonlinnan puolesta ja teimme siitä hengellistä kartoitusta, huomasimme historiikista, että piispanistuimen ollessa 1800–1900-lukujen vaihteessa Savonlinnassa silloinen piispa vastusti kastekäytännön erilaisuudesta johtuen niin voimakkaasti Pelastusarmeijaa, että anoi Suomen senaatilta sen lakkauttamista kaupungissa! Läpimurtorukousilloissamme, joissa kristilliset seurakunnat rukoilivat kuukausittain yhdessä kaupungin puolesta, luterilaisen seurakunnan edustaja pyysi tapahtunutta anteeksi Pelastusarmeijan edustajalta tunnustaen teon samalla rikkomukseksi Jumalaa vastaan. Koska olimme kuulleet, että Pelastusarmeijan Savonlinnan osasto mahdollisesti lakkautettaisiin, kirjoitimme Pelastusarmeijan Helsingin-osastoon ja pyysimme, että toimintaa jatkettaisiin. Näin Jumala antoi meille anteeksipyynnön lisäksi mahdollisuuden myös sovitustekoon. Pelastusarmeijan Savonlinnan-osasto toimii vielä tänäkin päivänä!

Meille on annettu sovituksen virka, ja me tiedämme, että Jumala on jo ilmoittanut Pojassaan Jeesuksessa Kristuksessa antavansa synnit anteeksi niille, jotka tunnustavat ne ja katuvat. Näin kaupunki tulee parannetuksi menneisyydestään, ja Jumalan armo pääsee vaikuttamaan muutosta.

ESIMERKKI SOVITUKSESTA: RUKOUSMATKA BANGORIIN

1. Moos. 4:10: ”Ja hän sanoi: ’Mitä olet tehnyt? Kuule, veljesi veri huutaa minulle maasta.’”

Hebr. 12:24: ”Ja uuden liiton välimiehen, Jeesuksen, tykö, ja vihmontaveren tykö, joka puhuu parempaa kuin Aabelin veri.”

Vuonna 2002 sain kutsun Pohjois-Irlantiin Bangorin kaupunkiin. Kutsussa kerrottiin, että kaupungissa oli vuosina 570–824 jKr. toiminut luostari, jossa kolmetuhatta munkkia oli 250 vuoden ajan pitänyt yllä ympärivuorokautista ylistystä ja rukousta Jumalalle. Vartioita oli pidetty katkeamattomasti yllä 150 vuotta. Munkit olivat olleet yhteydessä Jerusalemin uskoviin, ja he matkasivat muutenkin paljon. He perustivat kirkkoja ja luostareita laajalti pitkin Eurooppaa, levittivät evankeliumia ja opettivat luku- ja kirjoitustaitoa. Vuonna 824 jKr. viikingit tappoivat munkit, tuhosivat luostarin ja aiheuttivat kaupungissa hävitystä.

Kun kuulin tästä, koin sydämessäni Jumalan kehotuksen lähteä pyytämään anteeksi näitä viikinkien tekoja. Itselläni oli jo tuolloin näky rukous- ja ylistyskeskuksista maassamme. Kuinka voisimme perustaa rukouskeskuksia Pohjoismaihin ja odottaa Jumalan ilmestyvän, elleimme ensin pyytäisi anteeksi tätä esi-isiemme aiheuttamaa tuhoa!

Rukoilin Jumalalta esirukoilijoiden ryhmää, jossa olisi edustajia niistä maista, joista viikinkejä lähti sotaretkille pohjoiseen ja erityisesti Irlantiin. Tanskasta ja Norjasta löytyi halukkaita esirukoilijoita matkalle. Muutamassa viikossa muodostui yhdeksän hengen ryhmä. Ruotsista ei löytynyt lähtijöitä, ja kun tutkin lähemmin historiaa, totesin, että Ruotsin viikingit eivät tehneet retkiään pohjoiseen vaan etelään ja itään, esimerkiksi Ukrainaan ja siellä mm. Kiovaan. Tutkimme viikinkihistorian lisäksi Bangorin luostarin historiaa.

Bangorissa oli jo suunniteltu pidettäväksi kaupungin yhteinen rukouspäivä 5.9.2002, samassa 1600-luvulla uudelleen rakennetussa luostarikirkossa. Tilaisuuden ohjelmaan lisättiin kohta, jossa mainittiin viikinkikansojen edustajien anteeksipyyntö. Tilaisuuteen oli kutsuttu myös kaupunginjohtaja ja paikkakunnan kaikkien kristillisten seurakuntien paimenet. Kirkko oli täynnä kaupunkilaisia.

Astuimme esiin ja polvistuimme alttarin eteen kirkon lattialle tunnustamaan esi-isiemme tuhotyöt Jumalalle ja Bangorin asukkaille ja pyytämään heiltä anteeksiäntoa. Ihmiset tulivat kosketetuiksi ja itkivät avoimesti. Julmuus ja viha, jotka olivat tämän verenvuodatuksen vuoksi saaneet sijaa, joutuivat väistymään. Jotkut kertoivat kokeneensa tuossa hetkessä satojen vuosien ajalta läpi sukupolvien ulottuvan anteeksiannon. Bangorin luostarikirkon paimen julisti anteeksiannon, ja kirkko täyttyi valtavasta Jumalan läsnäolosta. Seuraavana aamuna nautimme paikallisten uskovien kanssa ehtoollista luostarin vanhoilla niityillä ja julistimme maalle sovituksen ja rauhan Karitsan maahan vuodatetun veren kautta.

Tunnustamalla esi-isiemme synnin ja pyytämällä sitä anteeksi kukistimme vihollisen vanhan alttarin, jolla oli vuodatettu viatonta verta. Sovitus Karitsan veren kautta toi vapauden noista henkivalloista. Hengellisesti tässä ei ollut kysymys pelkästään Bangorin kaupungista vaan koko Pohjois-Irlannista.

Seuraavina päivinä osallistuimme Bangorin kaupungissa pidettyyn hengelliseen konferenssiin, jossa puhujina oli useita tunnettuja Jumalan miehiä ja naisia, kuten Chuck Pierce, Sharon Stone ja Sue Mitchell. Jotkut konferenssin puhujista ja esiintyjistä olivat osallistuneet myös edellispäivän luostarikirkon rukoustapahtumaan, mm. Pensacolan ylistyksenjohtaja Lindell Cooley. Konferenssin ensimmäisessä kokouksessa puhunut Sue Mitchell keskeytti saarnansa kokouksen alkupuolella, osoitti minua ja sanoi: ”Sinä nainen Suomesta, Herra sanoo: Koska olet tullut kylvämään vapauden siemeniä Pohjois-Irlantiin, Jumala liikkuu Suomen yllä ja vapauttaa Suomen melankolian hengestä. Suomessa on ollut pitkä kylmä kausi, mutta nyt tulee muutos. Todistuksena tästä tulee kaksi leutoa talvea peräkkäin, kun sitä rukoilet.”

Kiitos Herralle, kaksi leutoa talvea seurasi tuota talvikautta 2002–2003, ja nyt odotamme Jumalan lupaamaa muutosta maahamme. Usealta taholta on tullut vahvistus, että vuosi 2007 oli Suomessa muutoksen vuosi. Herra on myös useiden palvelijoidensa kautta kutsunut uskovia maassamme erityisesti tänä aikana rukoilemaan pelastuksen armoa kansallemme. Uskon, että syksyllä 2007 tapahtui tässä suhteessa merkittävä hengellinen muutos Jumalan armon vaikutuksesta. Vuoden 2008 kuluessa saimme nähdä jo alkaneen hengellisen muutoksen ilmentyvän toiminnan tasolla, mm. Kristus-päivän Turussa lokakuussa.

Lopuksi rukoilimme Bangorissa paikallisten uskovien puolesta ja toivotimme siunausta Jesajan sanoin: ”Ja he rakentavat jälleen ikivanhat rauniot, kohottavat ennalleen esiisien autiot paikat; ja he uudistavat rauniokaupungit, jotka ovat olleet autiot polvesta polveen” (Jes. 61:4). Kaupungin uskovat ovat myöhemmin halunneet aloittaa uudelleen ympärivuorokautisen rukous- ja ylistysvartion. Lokakuussa 2007 minut kutsuttiin jälleen Bangoriin, jossa opetin Jumalan huoneen rakentamisesta. Anteeksiantoa ja sovitusta seuraa rakentamisen aika.

VIHOLLISEN ALTTAREIDEN KUKISTAMINEN

Altтари on uhraamisen paikka Jumalalle tai epäjumalille. Altтари on luonnollisen ja yliluonnollisen kohtaamispaikka. Alttarilla etsitään Jumalaa ja vihollisen alttareilla epäjumalia yhteyden saamiseksi niihin. Jumalan alttari on pyhä ja siunattu paikka, mutta vihollisen alttarit ovat kirottuja paikkoja. Pimeyden henkivaltojen on usein mahdollista pitää tällaisia paikkoja vaikuttamissijoinaan, jos tällaisella alttarilla on esimerkiksi uhrattu ihmisuhreja, joita ei ole siunattu maahan, tai jos tällaisissa paikoissa on kirouksia.

Meillä uskovilla on auktoriteetti Jeesuksen nimessä, sen jälkeen, kun epäjumalanpalvelusta on pyydetty anteeksi Jumalalta, sitoa nämä pimeyden henkivallat ja kieltää niitä enää vaikuttamasta näissä paikoissa. Voimme anteeksipyynnön jälkeen myös siunata maan ja puhua sille rauhaa Jeesuksen Kristuksen nimessä.

Mooses neuvoi israelilaisia, kun he menivät ottamaan haltuunsa Luvattua maata: ”Vaun tehkää heille näin: kukistakaa heidän alttarinsa, murskatkaa heidän patsaansa, hakatkaa maahan heidän aserakarsikkonsa ja polttakaa tulesa heidän jumalankuvansa” (5. Moos. 7:5).

Tuom. 2:2: ”Te taas älkää tehkö liittoa tämän maan asukasten kanssa, vaan kukistakaa heidän alttarinsa...”

5. Moos. 12:2–3: ”Hävittäkää perin pohjin kaikki ne paikat, missä karkoittamanne kansat ovat jumaliansa palvelleet, korkeilla vuorilla, kukkuloilla tai viheriäin puiden alla. Kukistakaa heidän alttarinsa, murskatkaa heidän patsaansa, polttakaa tulesa heidän asera-karsikkonsa ja hakatkaa maahan heidän jumaliensa kuvat, ja hävittäkää heidän nimensä niistä paikoista.”

Kun Vanhassa testamentissa kerrotaan Israelin ja Juudan kuninkaista, mainitaan aina erikseen, kukistivatko he epäjumalien alttarit vai eivät. Yleensä maininta kuuluu: ”mutta uhrikukkulat eivät hävinneet”, kuten 1. Kun. 22:43–44:ssa: ”Ja hän [Joosafat, Juudan kuningas] vaelsi kaikessa isänsä Aasan tietä, siltä poikkeamatta, ja teki sitä, mikä oli oikein Herran silmissä. Mutta uhrikukkulat eivät hävinneet...” Jumala olisi halunnut heidän hävittävän epäjumalanpalvonnan maasta.

Kun Jumala lähetti Gideonin vapauttamaan Israelin Midianin kourista, Hän sanoi: ”Ja sinä yönä Herra sanoi hänelle: ’Ota härkä, joka isälläsi on, ja toinen seitsenvuotias härkä ja hajota Baalin alttari, joka isälläsi on, ja hakkaa maahan asera-karsikko, joka on sen vieressä. Ja rakenna ladotuista kivistä alttari Herralle, Jumalallesi, tämän vuorenkukkulan laelle; ota sitten se toinen härkä ja uhraa se polttouhriksi halkojen päällä, jotka saat hakkaamastasi asera-karsikosta.’ Niin Gideon otti palvelijoitaan kymmenen miestä ja teki, niinkuin Herra oli hänelle puhunut. Mutta kun hän isänsä perhettä ja kaupungin miehiä peljäten ei uskaltanut tehdä sitä päivällä, teki hän sen yöllä” (Tuom. 6:25–27).

Kun Jumala kutsuu palvelijansa vapauttamaan kansansa, tilanne on tänäkin päivänä sama kuin Gideonin aikana. Nytkin kohtaamme vastustusta ”isämme perheestä ja kaupungin miehiltä”, koska he ovat antautuneet palvelemaan epäjumalia. Gideonilla oli mukanaan kymmenen miestä, kun hän lähti kaatamaan epäjumalan alttareita. Jumalan lähettämä mies tai nainen tarvitsee tuekseen tiimin, joka auttaa häntä kukistamaan vihollisen alttareita omalla paikkakunnallaan.

Pyhä Henki on meidän Auttajamme ja Puolustajamme. Hän on ”viisauden ja ymmärryksen henki, neuvon ja voiman henki, tiedon ja Herran pelon henki.” Hän johtaa meitä esirukouksessa kaupunkimme puolesta, näyttää vihollisen alttarit ja neuvoo, kuinka meidän tulee menetellä taistelussa vihollista vastaan. Meidän tulee pyytää Jumalalta Hänen valitsemiaan gideoneja ja esirukoilijatiimiä vapauttamaan paikkakuntamme ja rakentamaan alttari Jumalalle.

JUMALAN ALTAREIDEN RAKENTAMINEN

Jumala käski Gideonia ensin kukistamaan vihollisen alttarin ja sen jälkeen rakentamaan alttarin Jumalalle. Gideon oli jo rakentanut oman rukousalttarinsa, mutta tässä oli kysymys Israelin kansasta. Kansa palveli epäjumalia ja siitä myös johtui, että se oli sidottu ja vihollisen kiusaama. Gideonin piti rakentaa alttari Jumalalle, jolla kansan tuli palvella Herraa, Jumalaansa.

Jotta paikkakunnan asukkaat voisivat elää vapaina vihollisista, joiden alttarit me kukistamme ja hävitämme, meidän täytyy pystyttää vahva rukousalttari Herralle. Tämä tarkoittaa yhteistä rukousta ja ylistystä. Mitä väkevämpi Jumalan alttari on, sitä vaikeampi vihollisen on yrittää saada omia alttareitaan kunnostetuiksi ja rakennetuiksi uudelleen. Näin Jumalan alttarit kukistavat vihollisen alttarit.

Kun pidämme kukin omalla paikkakunnallamme yllä tulta Jumalan alttarilla, vihollinen ei voi lähestyä sitä. Kautta aikojen petoeläimet on pidetty loitolla nuotioin ja tulin. Syttykööt Jumalan tulet kaupunkiemme rukousalttareilla niin voimakkaiksi ja suuriksi, että vihollinen pysyy peloissaan kaukana! Jeesus sanoi: "Tulta minä olen tullut heittämään maan päälle; ja kuinka minä tahtoisinkaan, että se jo olisi syttynyt!" (Luuk.12:49).

5. Moos. 12:4–6: "Palvellessanne Herraa, teidän Jumalaanne, älkää tehkö niinkuin he, vaan se paikka, jonka Herra, teidän Jumalanne, valitsee teidän sukukuntienne alueelta ja johon hän asettaa nimensä asuaksensa siellä, se etsikää, ja mene sinne. Ja sinne viekää polttouhrinne ja teurasuhrinne, kymmenyksenne, kätenne anti, lupausuhrinne ja vapaaehtoiset uhrinne..."

Savonlinnassa "puhalsimme pasuunaan" ja kutsuimme kaikki kaupungin uskovat yhteiseen rukoukseen kaupungin puolesta. Ensimmäinen rukousilta pidettiin 1.10.1999 evankelisluterilaisen seurakunnan Pikkukirkossa kaupungin keskustassa. Muutaman kuukauden kuluessa näihin läpimurtorukousiltoihin tulivat mukaan kaikki kristilliset seurakunnat nimeämänsä vastuupastorin johdolla ja Pelastusarmeija paikallisen vastuuhenkilönsä johdolla. Näin rakensimme yhteisen alttarin Jumalalle. Rukousilloissa oli paljon ylistystä ja Pyhän Hengen johtamaa voimakasta rukousta.

Ensimmäisellä kokoontumiskerralla Pyhä Henki näytti, että meidän täytyi pyytää anteeksi toisiltamme seurakuntina sitä, missä olimme rikkoneet toisiamme vastaan ja siten murehduttaneet Jumalan Henkeä. Hän muistutti Sanasta: "Sentähden, jos tuot lahjaasi alttarille ja siellä muistat, että veljelläsi on jotakin sinua vastaan, niin jätä lahjasi siihen alttarin eteen, ja käy ensin sopimassa veljesi kanssa, ja tule sitten uhraamaan lahjasi" (Matt. 5:23–24). Ennen kuin voimme uhrata yhteisellä alttarilla rukousta ja kiitosta Jumalalle, meidän on hoidettava pois kaikki, mitä meillä on ollut toisiamme vastaan.

Jumala valitsee alttariensa paikat itse. Ne ovat uuden liiton aikana uskovien kokoontumispaikkoja, seurakuntia. Uuden liiton aikana Jumalalle uhrattavat uhrat ovat ylistys, kiitos ja rukous.

Hebr. 13:15: "Uhratkaamme siis hänen kauttansa Jumalalle, joka aika kiitosuhria, se on: niiden huulten hedelmää, jotka hänen nimeänsä ylistävät." 1. Piet. 2:5: "Ja rakentukaa itsekkin elävinä kivinä hengelliseksi huoneeksi, pyhäksi papistoksi, uhraamaan hengellisiä uhreja, jotka Jeesuksen Kristuksen kautta ovat Jumalalle mieluisia." Hebr. 5:7: "Ja lihansa päivinä hän väkevällä huudolla ja kyynelillä uhrasi rukouksia ja anomuksia..."

Raamatun mukaan Jaakob rakensi alttarin Herralle paikassa, jossa Herra ilmestyi hänelle, nostamalla päänsä alusena olleen kiven pystyyn ja vuodattamalla sille öljyä. Hän ymmärsi, että paikassa oli taivaan portti, koska hän oli nähnyt yöllä unessa enkelien kulkevan tikapuita pitkin alas ja ylös. Sitten Sana sanoo jotakin mielenkiintoista: "Ja hän kutsui paikan Beeteliksi ('Jumalan huone'); mutta ennen oli kaupungin nimenä Luus" (1. Moos. 28:19). Kokonainen kaupunki voi

muuttua Jumalan ilmestymisen ja alttarin rakentamisen vuoksi, niin että se saa uuden nimen. Aabraham, lisä ja Jaakob rakensivat Jumalalle useita alttareita.

Kaupungin valloittamisessa on ensiarvoisen tärkeää saada suunnitelma ja strategia Jumalalta. Olemme usein liian toimintakeskeisiä. Meidän tulisi yhdessä mennä Jumalan eteen kaikkeinpyhimpään. Kun rakennamme yhteisen alttarin Jumalalle ja ylistämme Häntä ja etsimme Hänen kasvojaan, Hän antaa voittosuunnitelman kaupunkiamme varten.

Jeesus valitsi opetuslapset olemaan kanssaan lähettääkseen heidät työhön. Meidän on oltava Jeesuksen kanssa, yksin ja yhdessä seurakunnassa ja kokoontumisissamme, jotta Hän voisi lähettää meidät. Kun osoitamme rakkauttamme Hänelle ja toisillemme, syntyy rakkauden vaikuttamaa toimintaa, joka on Jumalasta. Jesajan kirjassa Jumalan Henki sanoo: "Nouse, ja ole kirkas!" Kun nousemme ylistämään Häntä ja katsomme Hänen kasvojaan peittämättömin kasvoin, muutumme Hänen kirkkautensa vaikutuksesta. Hänen kirkkautensa voi muuttaa kauttamme myös ympäristöämme.

YMPÄRIVUOROKAUTISET RUKOUSALTTARIT

Eräs voimallisimmista esirukouksen muodoista on jatkuva, ympärivuorokautinen ylistys- ja rukouspalvelu Herran alttarilla.

Jes. 62:6–7: "Sinun muureillesi, Jerusalemi, minä asetan vartijat; älkööt he milloinkaan vaietko, ei päivällä eikä yöllä. Te, jotka ylistätte Herraa, älkää itsellenne lepoa suoko. Älkää antako hänelle lepoa, ennenkuin hän on asettanut ennallensa Jerusalemin, tehnyt sen ylistykseksi maassa."

Jatkuvia, ympärivuorokautisia rukousvartioita on syntynyt Pyhän Hengen vaikutuksesta yhä enenevässä määrin kaikkialla maapallolla. Niitä on ollut seurakunnan historiassa jo hyvin varhaisessa vaiheessa. Ensimmäisiä tunnettuja on jo mainittu Bangorin rukous- ja ylistysvartio, joka sai alkunsa 570-luvulla ja jatkui vuoteen 824 jKr.

Bangorin luostarin alttaripalvelua tunnetumpi on kreivi Nikolaus Ludwig von Zinzendorfin rakentama rukousalttari, jolla rukous jatkui Herrnhutissa katkeamatta sata vuotta. Zinzendorf oli kehottanut rukoilemaan ja pyytämään Pyhän Hengen tuoretta vuodatusta. Siitä alkoi vuonna 1727 ns. Moravian herätys, josta käynnistyi tuo sata vuotta jatkunut "rukouskokous". Zinzendorfin näkynä oli Apostolien teoissa kuvattu uskovien välinen yhteys. Pienessä Herrnhutin kylässä uskovien välille syntyi rakkauden, keskinäisen rohkaisun ja luottamuksen ilmapiiri paljolti juuri rukouksen kautta. John Wesley kuvasi Herrnhutia käytyään siellä 1738 sanoilla "tuo onnellinen paikka" ja sanoi, että hän olisi mielellään viettänyt siellä vaikka koko elämänsä.

1900-luvun loppupuolella ja 2000-luvun alussa on perustettu useita rukouskeskuksia ympäri maapalloa. Niissä pidetään jatkuvaa tulta Jumalan alttarilla ylistämällä ja rukoilemalla kaupunkien ja maitten puolesta.

Viime vuosien vartioista ehkä tunnetuin on Tom Hessin Öljymäelle Jerusalemiin perustama Kaikkien kansojen rukoustalo, jossa rukoillaan jatkuvasti Israelin ja eri kansojen puolesta. Hän on aloittanut myös ympärivuorokautisen rukousvartion, joka tunnetaan nimellä World Wide Watch Jerusalem. Näky perustuu Jerusalemin temppelein kahteentoista porttiin, jotka on nimetty Israelin

sukukuntien mukaan (Hes. 48). Kaikki maapallon maat kuuluvat johonkin porttiin sen mukaan, minkä portin alueelle ne jäävät, kun vedetään suorat linjat Jerusalemissa säteittäin yli maapallon. Suomi kuuluu Juudan porttiin eli Samuelin vuoren (Karmelin) porttiin. Kussakin portissa ylistetään ja rukoillaan kahden tunnin vuoroissa Israelin ajassa läpi vuorokauden. Koska kaikki rukoilevat Israelin ajassa, siitä muodostuu yhtenäinen jatkuva 24 tuntia vuorokaudessa kestävä maailmanlaajuinen rukousvartio.

Tämä erittäin kaunis näky leviää vauhdilla yli maapallon: tällä hetkellä vartioon osallistuu jo pitkälti yli 200 maata. Raamatun ilmoituksen mukaan uskomme, että Herra Jeesus tulee Jerusalemissa, Kuninkaan kaupungista, hallitsemaan yli maanpiirin tuhatvuotisen valtakunnan aikana. Portti on Raamatussa hallitsemisen paikka. Tässä rukousvartiossa kaikki maat julistavat Herran Jeesuksen Kristuksen hallintavaltaa maassaan ja rukoilevat erityisesti omaan porttiinsa kuuluvien kansojen puolesta. Samoin kaikista maista toivotetaan rauhaa Jerusalemissa.

Ympäri vuorokautinen ylistys- ja rukousvartio perustuu Jumalan Moosekselle antamaan käskyyn polttouhrista: ”Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: ’Käskä Aaronia ja hänen poikiensa ja sano: Tämä on laki polttouhrista. Polttouhri olkoon alttarin liedellä koko yön aamuun asti, ja tulta pidettäköön siten vireillä alttarilla.... Ja tulta pidettäköön siten vireillä alttarilla älköönkä se koskaan sammuko; ja pappi sytyttäköön alttarilla halot joka aamu ja asettakoon sen päälle polttouhrin ja polttakoon sen päällä yhteysuhrin rasvat. Tuli palakoon aina alttarilla älköönkä koskaan sammuko’” (3. Moos. 6:8–9, 12–13)

Hanna on puhutteleva esimerkki jatkuvasta Herran palvelemisesta paastoten ja rukoillen. Hän suorastaan asui Herran temppelissä, eikä halunnut lähteä sieltä enää lainkaan pois.

Luuk. 2:36–37: ”Ja oli naisprofeetta, Hanna, Fanuelin tytär, Asserin sukukuntaa. Hän oli jo tullut iälliseksi. Mentyään neitsyenä naimisiin hän oli elänyt miehensä kanssa seitsemän vuotta, ja oli nyt leski, kahdeksankymmenen neljän vuoden ikäinen. Hän ei poistunut pyhäköstä, vaan palveli siellä Jumalaa paastoilla ja rukouksilla yötä ja päivää.”

Hanna on esimerkki siitä, mitä Jumalan Henki voi saada meissä aikaan, kun suurimmaksi kaipaukseksemme tulee Hänen läsnäolonsa, Hänen nimensä ylistys ja Hänen sydämeltänsä tulevan esirukouksen vastaanottaminen maan päällä. Mikään muu ei voi meitä enää tyydyttää kuin Hänen pyhäkkönsä antimet ja Hän itse, joka on meidän perintöosamme.

Pyhä Henki on herättänyt tähän kaikkensa antavaan esirukoukseen ja Hänen nimensä ylistykseen uskovia kaikkialla maailmassa. ”Eikö sitten Jumala toimittaisi oikeutta valituillensa, jotka häntä yötä päivää avuksi huutavat, ja viivyttaisikö hän heiltä apuansa?” (Luuk. 18:7).

Myös Nehemia turvautui tällaiseen jatkuvaan Herran puoleen huutamiseen rakentaessaan Jerusalemin muuria: ”Olkoon sinun korvasi tarkkaavainen ja silmäsi avoin kuullaksesi palvelijasi rukoukset, joita minä nyt päivät ja yöt rukoilen sinun edessäsi palvelijaisi, israelilaisten, puolesta, tunnustaen israelilaisten synnit, joita me olemme tehneet sinua vastaan...” (Neh. 1:6).

Kun vihollinen nousi vastustamaan rakentamista, Nehemia asetti vartijat muurille jatkuvaan vartioon: ”Niin me rukoilimme Jumalaa ja asetimme vartijat heitä vastaan, suojelemaan itseämme heiltä päivin ja öin” (Neh. 4:9).

Kun muuri oli saatava valmiiksi ja paine vihollisen puolelta jatkui, alettiin työtä tehdä todellisella läpimurto mentaliteetilla. Nyt Nehemia lisäsi omaan vartioonsa ja asettamiensa vartijoiden vartioon vielä koko kansan vartion! Tästä kertovat Nehemian kirjan 4. luvun jakeet 22–23: ”Siihen aikaan minä myös sanoin kansalle: ’Kukin jääköön palvelijoineen yöksi Jerusalemiin, että he olisivat meidän apunamme yöllä vartioimassa ja päivällä työssä’. Emmekä me, en minä, eivät minun veljeni ja palvelijani eivätkä ne vartijat, jotka minua seurasivat, riisuneet vaatteitamme. Kullakin keihäs ja vettä.”

24 tunnin rukousvartioita järjestetään yhä enemmän myös vain muutamiksi päiviksi tai viikoksi tiettyä tarkoitusta tai tapahtumaa varten. Nämä vartioidot ovat käytännöllisiä, koska ne on helppo järjestää lyhyeksi ajaksi ja useammat voivat osallistua niihin.

Jos Jumala on kutsunut sinut jatkuvaan rukoustyöhön, suostu tarvittaessa muuttamaan paikkakunnalle, jossa on rukouskeskus ja jatkuvasti palava tuli alttarilla, osallistuaksesi rukouskeskuksen toimintaan. Vaimo on kuitenkin perheessä miehelleen alamainen, eikä hän voi päättää asiasta itsenäisesti. Mutta ne, jotka voivat, etsikööt Jumalaa, sillä Hän tarvitsee tulen ylläpitäjiä alttareillaan. Yhteiset alttarit ovat tärkeitä pimeyden voimien ajamiseksi pois paikkakunnalta ja Jumalan kirkkauden ilmestymiseksi.

Raamattu painottaa selvästi yhteisen rukouksen merkitystä ja ilmaisee usean rukoilijan voiman olevan moninkertainen yhden rukoilijan voimaan verrattuna. Valitsemme usein asuinpaikkakuntia työn, koulujen tai asunnon perusteella, emmekä huomaa, kuinka maallisia tässä olemme. Meidän tulisi seurata Jumalan johdatusta asuinpaikkakuntamme suhteen. Jumala voi kuitenkin johdattaa meitä toki myös edellä mainittujen seikkojen kautta.

VIHOLLISEN LINNOITUSTEN HAJOTTAMINEN

Esirukoillessamme paikkakunnan puolesta kukistamme epäjumalan alttarit ja hajotamme vihollisen linnoitukset. Vihollisen linnoituksia voivat olla synnin harjoittaminen, kuten alkoholin käyttö, huumeet, väkivaltaisuus ja rikollisuus, aviorikokset ja muu haureus. Niitä voivat olla myös asenteet ja käyttäytymistavat tai jokin paikkakunnalle tyypillinen asia, joka näkyy ilmapiirissä tai ihmisten välisessä käyttäytymisessä. Tällaisia voivat olla esimerkiksi riitaisuus, kateus, panettelu, ylpeys, toisen aliarvioiminen ja häpäiseminen, pelko tai kostaminen.

Nämä ovat paikkakunnalla vaikuttavien vihollisen henkivaltojen aiheuttamaa toimintaa. Kun ihmiset ovat alkaneet totella vihollisen vaikutusta, se on voinut vahvistaa asemiaan ja muodostaa lopulta linnoituksia, jotka ovat vakiintuneet niin lujiksi, ettei asioiden tilaa ole satu muutettua tavallisin inhimillisin keinoin, vaikka niistä olisi kirjoitettu lehtien yleisönosastoilla tai keskusteltu eri foorumeissa.

Ihmisten käyttäytyminen muuttuu vasta, kun on käyty taisteluun kyseessä olevia henkivaltoja vastaan. Niistä eivät uudestisyntymättömät ymmärrä paljoakaan, vaan tarvitaan Jumalan armeijan esirukoilijoita ja taistelijoita sortamaan maahan nämä vihollisen linnoitukset. Jumala on antanut meille hengelliset sota-aseet, jotka ovat voimalliset hajottamaan maahan vihollisen linnoituksia (2. Kor. 10:4).

Kun olemme kaupungin hengellisen kartoittamisen avulla saaneet selville, millaisia linnoituksia paikkakunnallamme on, pyydämme Pyhän Hengen johdatusta ja neuvoa siihen, kuinka käydä hajottamaan niitä. Pyhä Henki johtaa meitä esirukouksessa ja hengellisessä sodankäynnissä, ja ajan mittaan saamme nähdä muutoksia ihmisten käyttäytymisessä ja ilmapiirissä. Aihetta käsitellään lisää neljännessä luvussa, jossa tarkastellaan hengellistä sodankäyntiä omana kokonaisuutenaan.

RUKOUSKÄVELYT JA -AJELUT

Sen jälkeen, kun Jumala oli kehottanut Aabrahamia nostamaan silmänsä ja katsomaan Luvattua maata, Hän lisäsi: ”Nouse ja vaella maata pitkin ja poikin, sillä sinulle minä sen annan” (1. Moos. 13:17).

Joosulle Herra sanoi lähettäessään hänet ottamaan Luvattua maata omakseen: ”Jokaisen paikan, johon te jalkanne astutte, minä annan teille, niinkuin olen Moosekselle puhunut” (Joos. 1:3).

Sillä, että lähdemme kaupunkimme kaduille kävelemään ja rukoilemaan sen puolesta, on ihmeellinen vaikutus. Näemme kaupunkimme ja sen asukkaiden elämän lähempää, ja kaupunki tulee elävämpänä eteemme. Pyhä Henki voi näyttää meille asioita ja vaikuttaa esirukousta aivan eri tavoin kuin omien seiniemme sisällä. Myös silloin, kun ajamme autolla kaupunkimme ympäri tai kiertelemme sen eri osissa, meille muodostuu parempi kuva paikkakunnastamme ja voimme rukoilla sen puolesta monipuolisemmin. Kun astumme kaupunkimme kaduille ja eri paikkoihin rukoillessamme ja vastustaessamme vihollista, se pakottaa vihollisen ottamaan vakavasti aikomuksemme ajaa se ulos kaupungistamme.

Seurakuntien yhteisten läpimurtorukousiltojen lisäksi aloitimme Savonlinnassa esirukouksen kaupungin puolesta pienellä rukousryhmällä, jota siis kutsuimme sissijoukoksi. Hankimme kaupungin teknisestä virastosta ison, koko kaupungin käsittävän kartan ja lähdimme rukousajelulle usealla autolla seuraten kartasta jokaista tietä, joka vei kaupungin rajalle. Päästyämme rajalle pysäköimme automme ja astuimme ulos rukoilemaan kaupungin puolesta. Luimme Jumalan Sanasta ääneen tiettyjä kohtia, mm. psalmin 24, jossa sanotaan: ”Herran on maa ja kaikki, mitä siinä on...”. Tämän perusteella erotimme Savonlinnan Herralle kuuluvaksi. Ylistimme Jumalaa ja iloitsimme Hänen hallintavallastaan kaupungissamme.

Erään kerran Savonlinnan puolesta rukoillessamme teimme rukouskävelyn Herran osoittaman vanhan kiinteistön luo ja rukoilimme sitä kaupungin nuorisoon käyttöön nuorisokeskukseksi. Kiinteistö oli niin tilava ja monenlaiseen käyttöön sopiva, että se palvelisi mainiosti nuorisotilana. Lisäksi se oli aivan kaupungin ydinkeskustassa. Kiersimme rakennuksen ja voitelimme sen kulmat öljyllä sen merkiksi, että se tulisi Pyhän Hengen käyttöön ja että siellä myös julistettaisiin evankeliumia Jeesuksesta Kristuksesta.

Savonlinnan kaupunki osti myöhemmin kaikki nuorisotoimen palvelut eräältä nuorisopalveluja tuottavalta yhdistykseltä, jonka toiminnanjohtaja oli erinomainen henkilö johtamaan nuorisotyötä. Kun kaupunki oli lisäksi vuokrannut kyseisen kiinteistön nuorisokeskukseksi, hän otti vastaan paikallisen helluntaiseurakunnan tarjouksen pitää tiloissa lauantai-iltaisin Gospel Caféeta.

Myöhemmin nuorisokeskuksen suuressa salissa saatiin järjestää kerran kuukaudessa yhteiskristillisiä Loistoiltoja, joissa paikallisten uskovien nuorten bändit soittivat gospel- ja ylistysmusiikkia ja joissa julistettiin myös evankeliumia. En malta olla kertomatta, että olin noin kymmenen vuotta aikaisemmin, kun rakennus oli tyhjillään ja etsin tiloja yhdistyksemme (Rukousyhteys / King's Ministries) käyttöön, seissyt samassa salissa ja rukoillut, että siinä kerran ylistettäisiin Herraa Jeesusta ja julistettaisiin evankeliumia! Jumala on ihmeellinen, totisesti rukouksia kuuleva Jumala!

Raamattu lupaa, ettei mikään vaivannäkö ole turhaa Herrassa: ”Sentähden, rakkaat veljeni, olkaa lujat, järkähtämättömät, aina innokkaat Herran työssä, tietäen, että teidän vaivannäköne ei ole turha Herrassa” (1. Kor. 15:58). Jumala rakastaa vastata meille, kun anomme Hänen tahtonsa mukaisesti.

Rukouskävelyt on hyvä tehdä tarpeeksi pienissä, parin, kolmen hengen ryhmissä. Liikkuminen ja rukoileminen suoritetaan huomiota herättämättä. Kävellessä voi rukoilla hiljaa ymmärryksellään ja kielillä. Autolla ajaessa voi tietenkin käyttää enemmän ääntä. Tarvittaessa pysähdytään tiettyjen kohteiden kohdalle rukoilemaan (koulut, päiväkodit, yritykset, julkiset virastot jne.). Seurakunnat voivat halutessaan laatia kirjalliset ohjeet rukouskävelyjä varten.

Ensiarvoisen tärkeää on oppia erottamaan yhä paremmin Pyhän Hengen vaikutus palvellessamme Herraa. Pyhä Henki voi viedä meidät rukouskävelymatkoillamme rukoilemaan erityisiin, hengellisesti merkittäviin paikkoihin. Herra voi myös lähettää esirukoilijoita rukousmatkalle toisille paikkakunnille tai jopa toisiin maihin. Itse olen ollut rukousmatkalla mm. Italiassa, jossa kävimme sikäläisten esirukoilijoiden kanssa rukoilemassa seitsemän eri kaupungin puolesta. Avasimme noiden kaupunkien portit Herralle Jeesukselle Kristukselle Pyhän Hengen auttamina rukouksessa ja luimme psalmin 24, jossa julistetaan, että maa, ja kaikki mitä siinä on, ja sen asukkaat, ovat Herran, ja kehoitetaan avaamaan portit kunnian Kuninkaan, Herran Sebaotin, käydä sisälle. On ihmeellistä, kuinka Pyhä Henki auttaa näillä rukousmatkoilla ja johdattaa rukousta ja toimintaa paikan päällä.

KAUPUNGIN SIUNAAMINEN

Snl. 11:11: ”Oikeamielisten siunauksesta kaupunki kohoaa...”

Voimme siunata kaupunkiamme kulkiessamme sen kaduilla ja julistaa Jeesuksen Kristuksen herrautta: ”Ja Jeesus tuli heidän tykönsä ja puhui heille ja sanoi: Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä” (Matt. 28:18).

Savonlinnassa olimme julistaneet Jeesuksen Kristuksen kuninkaan kruunua kaupungin ylle ja hengessä kantaneet sitä käsissämme nostaen sen ylös kaupungin yläpuolelle. Paikallisessa sanomalehdessä oli 11.11.2004 etusivulla iso värikuva revontulten muodostamasta kruunusta ja isoin kirjaimin teksti: KRUUNU KAUPUNGIN YLLÄ. Jumalan puhui meille jälleen kerran omalla tavallaan siitä, että kaupungissa on jo tapahtunut jonkinasteinen muutos ja että Herra Jeesus totisesti hallitsee siellä, missä Hänen omansa korottavat Häntä ja julistavat Hänen kaikkivaltiuuttaan. Herra haluaa aina rohkaista kansaansa, joka on lähtenyt taistelemaan Hänen taistelujaan ja tottelemaan Hänen ääntään.

Voimme lausua kaupungillemme Herran siunauksen vaikkapa aamuisin kävellessämme tai ajaessamme autolla työpaikallemme. Raamattu sanoo, että tällöin lausumme Herran nimen kaupungin ylle (4. Moos. 6:22–27). Itselläni oli tapana siunata Savonlinnaa Herran siunauksella kävellessäni aamuisin kaupungintalolle töihin. Usein tein sen astuessani Torisillalle, joka johtaa kaupungin keskustaan ja jolta näin kaupungin avautuvan eteeni.

Kaupungin siunaamista on myös se, että puhumme siitä uskon- ja toivontäyteisin sanoin.

Voimme kylvää sanoillamme siunausta ja vaikuttaa Jumalan elämää ympärillemme. Valitettavasti myös päinvastaiset sanat vaikuttavat omalla tavallaan. Olkaamme siis tarkkoja siitä, mitä puhumme paikkakunnastamme ja mitä siellä puhumme. Jeesus puhui kaupungeille kuin ihmisille. Hän sanoi myös, että jos sanoisimme vuorelle ”Siirry tuonne”, se siirtyisi. Sanoillamme on siis merkitystä. Uskon, että kaikilla sanoillamme on merkitystä, ei vain niillä, jotka on lausuttu uskon hengessä.

Emme saisi unohtaa myöskään kiittää Jumalaa kaikesta siitä hyvästä, mitä Hän on kaupungillemme antanut. Kun siunaamme, saamme periä siunauksen.

ASEMAMME KAUPUNGISSA

Jumalan seurakunnan on tarkoitus olla kuin korkealla vuorella oleva valaistu kaupunki, joka näkyy kaikkialle ja luo valoaan ympäristöön. Seurakunnan eräs tehtävä paikkakunnalla on olla vartijana ja esirukoilijana sen puolesta ja siunauksena sen väestölle. Sen tehtävä on huolehtia esirukouksen kautta, että kaupungissa hallitsevat van hurskaus ja oikeudenmukaisuus.

Seurakunnan on kannettava Jumalan eteen kaupungin päättäjiä ja rukoiltava heille viisautta ja armoa ylhäältä. Kaupungin toiminnot, kuten tiedotusvälineet, koulut, työpaikat, kodit, liike-elämä, elinkeinot, hallinto, poliisilaitos, oikeuslaitos, sairaalat, päiväkodit, vanhainkodit ja sosiaalihuolto kaipaavat meidän rukoustamme, koska se avaa tien Jumalan kosketukselle. Meidän on mahdollista avata elävän veden virrat näihin kaikkiin rukoustemme kautta ja saattaa niissä voimaan vanhurskautta ja Jumalan elämää.

Kaupungin vartijoille, joita me Kristukseen uskovina olemme, on paikkakunnan sanomalehti mitä parhain tietolähde siitä, mitä kaupungissa tapahtuu. Meidän tulee vaeltaa hengessä valvoen, niin että huomaamme siitä vihollisen suunnitelmat ja voimme estää niiden toteutumisen. Kerron käytännön esimerkin. Huomasin sanomalehti Itä-Savosta kesällä 1996, että Savonlinnaan oltiin järjestämässä jäähallin edustalle koko perheelle tarkoitettua Ilo elää -olutjuhlaa. Lapsille olisi omaa ohjelmaa. Tapahtumaan odotettiin lehtijutun mukaan 10 000–20 000 kävijää. Vastaavat juhlat oli jo järjestetty mm. Kuopiossa ja Joensuussa, ja niistä suunniteltiin Savonlinnaankin jokavuotista tapahtumaa.

Kun luin tämän lehdestä, minussa nousi Pyhän Hengen kiivaus ja julistin: ”Ei! Jeesuksen nimessä: Ei!” Sidoin Jeesuksen nimessä nuo pimeyden henget, jotka olivat suunnitelman takana ja kielsin tapahtumaa toteutumasta. Leikkasin lehtijutun talteen ja kirjoitin siihen ”Ei!” Täytyy tunnustaa, että hämmästyin itsekin, kun kuukauden kuluttua lehti kirjoitti tapahtumasta suurin otsikoin: ”Yrittäjät pettyivät pahoin Ilo elää -tapahtumaan”. Kuvassa oli työpötyhjiä pöytiä tuoleineen

jäähallin edustalla, ja kuvatekstissä mainittiin, että tapahtunut jätti monia kysymyksiä avoimiksi. Tapahtumaa sanottiin tekstissä ”katastrofiksi”! Ylistin Herraa rukousvastauksesta ja leikkasin jutun talteen todistukseksi rukouksia kuulevasta Jumalastamme. Tämän jälkeen ei tätä tapahtumaa enää yritetty Savonlinnassa järjestää!

Toinen esimerkki asemastamme kaupungissa ja vaikutusmahdollisuuksistamme esirukouksen ja uskon tekojen kautta oli Savonlinnan elokuvajuhlien lakkauttaminen muutama vuosi sitten. Juhlat perustettiin suurin taloudellisin odotuksin. Olavinlinnan isolla linnanpihalla, joka toimii Oopperajuhlien näyttämönä ja katsomona, näytettiin kassamagneetteja, kuten Manaaja ja muita kaupallisia ja usein vahingollisesti vaikuttavia elokuvia. Rukoilimme asian vuoksi Jumalaa. Juhlat olivat meneillään, ja myös kauppatorille oli pystytetty iso näyttötäulu, jolta tulvi videonpätkiä elokuvista kovaäänisesti suoraan kaupungin keskustaan.

Kun olimme rukoilemassa, Pyhä Henki muistutti, kuinka Jeesus oli kironnut viikunapuun ja sanonut: ”Älköön ikinä enää kukaan sinusta hedelmää syökö” (Mark. 11:14), eli älköön sinusta enää hedelmää tulko! Sen jälkeen puu kuivettui. Lähetimme kaksi nuorta miestä rukousryhmästämmä kauppatorille kiroamaan tuon ”puun”, joka tuotti pahaa hedelmää. Niinpä he lähtivät ja näyttötäulua osoittaen kiroivat koko ”elokuvajuhlapuun” kuihtumaan juurineen, niin ettei siitä tulisi enää hedelmää. Ja totta totisesti, Jumala kunnioitti tätä uskon tekoa, ja elokuvajuhlat loppuivat siihen! Juhlat ehtivät toimia vain pari vuotta.

Olemme saaneet monia rukousvastauksia rukoiltuamme kaupungin puolesta, mutta yhden esimerkin haluan vielä kertoa. Kyseessä oli matkailuyritysten Olavinlinna vuosituhannen vaihteessa suunnittelema ”noitakonferenssi”. Tapahtumasta piti tulla kansainvälinen ja jokavuotinen. Noitia oli kutsuttu paikalle eri puolilta maailmaa. Lehdet kirjoittivat asiasta, ja ravintola Paviljongissa järjestettiin tiedotustilaisuus, johon osallistui noin 60 matkailualan yrittäjää ja muita kiinnostuneita. Herra kehotti minuakin menemään paikalle ja käyttämään puheenvuoron.

Tilaisuus kesti kaksi tuntia, ja ideaa esiteltiin mm. tarotkorttien avulla. Suunnitelma herätti matkailuväessä laajaa kannatusta ja innostusta. Herra oli kehottanut minua kuuntelemaan kaikki puheenvuorot rauhasa, ennen kuin käyttäisin omani. Kerroin sitten, että Raamatussa Jumala kieltää kääntymästä noitien ja tietäjien puoleen, koska näiden kautta puhuvat pahat henget, ja siteerasin Raamattua näistä kohdista. Kuten arvata saattaa, sain vastaani melko ylimielisen suhtautumisen. Joku läsnäolijoista sanoikin puheenvuoroni jälkeen: ”Toivottavasti kukaan muu ei ajattele näin!”

Varoitin kuitenkin vetämästä Jumalan vihaa kaupunkimme ylle tällä tapahtumalla ja ehdotin sellaisen tapahtuman järjestämistä, jossa ei olisi mitään kyseenalaista ja pahaa, vaan johon voitaisiin tulla perheittäin juhlimaan uuden vuosituhannen alkamista. Tilaisuudessa kuitenkin jatkettiin suunnitelmien eteenpäin viemistä. Rukoilimme edelleen asian puolesta ja pyysimme esirukousta laajemminkin. Jälleen Jumala vastasi uskollisuudessaan, ja konferenssista tuli erittäin pienimuotoinen: vain pari suomalaista kahvinporoista ennustelijaa, kalliit pääsyliput ja kourallinen osallistujia. Kuten arvata saattaa, niistä juhlista ei kuultu sen koommin.

Jumala palkitsi meidät tästä rukoustaistelusta vielä ylimääräisellä rukousvastauksella. Samana keväänä 2000 alettiin Olavinlinnassa esittää Via Dolorosa -näytelmää luterilaisen seurakunnan vapaaehtoisvoimin. Näytelmää Jeesuksen kärsimyksestä, ristiinnaulitsemisesta ja

ylösnousemuksesta esitettiin pääsiäisviikon aikana kolmekin kertaa päivässä vaikuttavassa ympäristössä linnan pihoilla ja muureilla. Vanhin poikani Jaakko oli kolmena ensimmäisenä vuonna Jeesuksen roolissa. Tapahtuma jatkuu edelleen ja vetää aina täydet yleisömäärät. Erityisesti koululuokat ovat käyneet päivisin katsomassa näytelmää. Myös Savonlinnan ulkopuolelta on tultu kokemaan tätä musiikilla ja valoilla tehostettua, koskettavaa Jumalan rakkauden näytelmää.

Seurakunnalla on avaimet paikkakunnan asioihin rukouksessa Kaikkivaltiaan edessä. Kun Herra kutsui minut rukoilemaan Savonlinnan kaupungin puolesta ja kutsumaan seurakuntia rukoustaisteluun Jumalan valtakunnan ilmestymiseksi paikkakunnalla, Hän avasi minulle myös oven kaupungin hallintoon, sivistystoimen talouspäällikön virkaan. Sivistystoimen johtajan viransijaisena osallistuin usein myös kaupunginjohtajan johtoryhmän työskentelyyn. Savonlinnan kaupunki oli kamppailut kauan taloudellisissa vaikeuksissa, ja useiden vuosien aikana jouduin toteamaan, kuinka neuvottomia sekä johtavat virkamiehet että päättävät luottamusmiehet olivat tässä tilanteessa.

Noina vuosina Savonlinnan kaupungin palveluksessa ymmärsin todella, kuinka paljon johtajat ja päättäjät tarvitsevat seurakunnan esirukousta. He ovat vain ihmisiä, jotka yrittävät kaiken valtapelin ja politiikan kiemuroiden keskellä hoitaa asioita kaupungin parhaaksi. Kunpa heräisimme käyttämään enemmän sitä valtaa ja niitä mahdollisuuksia, jotka meille on Jeesuksessa Kristuksessa annettu!

Savonlinnassa näitä avaimia käytettiin myös 18.1.2001, jolloin aloitettiin rukouskokoukset kaupungin puolesta seurakuntien paimenten koolle kutsumana – ja kaupunginjohtajan suostumuksella – kaupungintalon ylimmän kerroksen edustustiloissa. Kokouksia pidettiin kerran kuussa, ja kutsu lähetettiin kaupunginkansliasta kaikille kaupungin päättäjille ja työntekijöille. Seurakuntien paimenet johtivat rukouskokouksia kukin vuorollaan. Mukana olivat kaikki paikkakunnan kristilliset seurakunnat: evankelisluterilainen seurakunta, helluntaiseurakunta, vapaaseurakunta, Pelastusarmeija, adventtiseurakunta ja ortodoksinen seurakunta.

Jumala ilmaisi oman hyväksyntänsä ja ilonsa näistä kaupungintalon rukouskokouksista antamalla tyytyväisen ”hymynsä” kirkastaa hetkeksi koko Savonlinnan taivaan. Tuona talvisena pakkaspäivänä 18.1.2001, jolloin Jumalan edessä kaupungintalolla oli koolla ensimmäistä kertaa sekä kaupungin maallista että hengellistä johtoa rukoilemassa kaupungin puolesta, tapahtui kaupungissa erikoinen halovaloilmiö. Lähellä maan pintaa leijuvat jääkiteet saavat siinä aikaan ilmakehän valoilmion, joka syntyy valon taittuessa tai heijastuessa jääkiteistä. Tällöin nähtiin Savonlinnan taivaalla hehkuvan ikään kuin kolme aurinkoa. Aurinkoa ympäröi loistava valokaari, jonka molemmissa päissä nähtiin häikäisevän kirkkaat ns. sivuauringot.

Tähtitieteellisen yhdistyksen Ursan halo-asiantuntijan Marko Pekkolan mukaan tämä halovaloilmiö oli kaikkien aikojen kirkkain Euroopassa kuvattu halo. Kirkkaampi halo on kuvattu vuonna 1970 Pohjois-Kanadan Saskatoonissa ja ainakin Etelämantereella.

Savonlinnan kaupungintalon rukouskokouksia voidaan pitää merkittävänä saavutuksena esirukouksessa paikkakunnan puolesta. Merkittävää on nimenomaan kaupungin osallistuminen asiaan. Tarvittiin ilman muuta Jumalan käsi avaamaan ovi kaupungintalolle ja kaupunginhallintoon. Savonlinnan silloinen kaupunginjohtaja ei ollut ainakaan tunnustava uskova, mutta joku on sanonut, että epätoivoinen tilanne on paras motiivi rukoukselle. Varmasti tässäkin tapauksessa

Savonlinnan kaupungin talous, joka oli jo kriisitilanteessa, sai kaupunginjohtajan suostumaan kaupungin seurakuntien paimenten ehdotukseen rukouskokouksista kaupungin puolesta. Myös muutamat kaupunginvaltuutetut osallistuivat rukouskokouksiin Kaupungintalon yläkerroksessa.

Tietääkseni kukaan ei vastustanut rukouskokouksia, ainakaan minun korviini sellaista ei tullut, enkä havainnut myöskään asiaa kritisoivia lehtikirjoituksia. Paikalliset lehdet kirjoittivat kyllä asiasta paljonkin, mutta pelkästään myönteiseen sävyyn.

Miten nämä rukouskokoukset sitten vaikuttivat kaupungin asioihin? Noihin aikoihin lehti ilmestyi uutisia siitä, kuinka Savonlinnan asiat menivät eteenpäin, työttömyys oli vähentynyt ja toivo paremmasta oli herännyt asukkaiden mielissä. Myös sieluja pelastui evankeliumin kautta ja missiotapahtumissa merkittävänkkin suuria määriä!

Käsitykseni mukaan nämä kaupungintalolla pidetyt rukouskokoukset eivät kuitenkaan vielä yltäneet siihen, mikä olisi voinut olla mahdollista. Niihin nimittäin kokoonnuttiin vain yhden kevätkauden ajan. Kokouksista päätettiin seurakuntien kesken luopua, koska osallistujamäärä ei ollut kovin suuri. Kokouksissa oli paikalla enimmillään 15 henkilöä, mikä on ymmärrettävää, kun otetaan huomioon, kuinka vähän uskovia kaupungin työntekijöiden ja päättäjien joukossa oli. Kaupungintalon rukouskokousten merkitys ei kuitenkaan ollut siinä, montako rukoilijaa paikalla oli. Seurakuntien yhteiset rukouskokoukset kaupungin puolesta, jo aiemmin mainitut läpimurtorukousillat, olivat sen luontoinen rukousfoorumi, jossa nimenomaan uskovien laajalla yhteisellä rintamalla oli merkitystä.

Kaupungintalon rukouskokousten merkitys oli siinä, että kaupungin hengellinen ja maallinen johto kokoontui yhteisestä sopimuksesta rukoilemaan elävää Jumalaa kaupunkinsa puolesta. Merkittävää oli se, että koolle tuli kaupungin seurakuntien paimenia sekä kaupunginhallinnon valtuutettuja, virkamiehiä ja työntekijöitä. Uskon, että jos kokouksia olisi jatkettu, olisi saatu nähdä väkeviä rukousvastauksia myös kaupungin taloudessa. Jumala on kuitenkin uskollinen, ja rukousvastaukset saattavat tulla vuosia sen jälkeen, kun olemme rukoilleet. Tämän kirjan mennessä painoon Savonlinnan kaupunki on saanut kaikki velkansa maksettua, ja vireille on saatu monia vuosia siirrettyjä investointeja, kuten matkustajasataman peruskorjaus ja ohikulkutie.

Toinen näkökohta, joka tässä yhteydessä kannattaa ottaa esille, on kysymys siitä, mitä me yhteiseltä rukouksesta odotamme. Riittääkö meille pelkästään se, että onnistumme tekemään rukousrintamalla jotakin erityistä, vai odotammeko myös tuloksia vaivannäöstämme esirukouksessa? Ehkä olisi hyvä yhdessä neuvotella siitä, mitä me Jumalalta haluamme, kun aloitamme yhteiset rukouskokoukset. On tärkeää, että kaikki mukana olevat tietävät, mitä rukoillaan ja millaisia tuloksia odotetaan. Yhteinen päämäärä myös luo uskoa ja motivaatiota sekä kestävyttä rukoukseen. Raamattu lupaa, että kestävyydellämme voitamme omaksemme Jumalan lupaukset (Hebr. 10:36).

Joka tapauksessa saimme Savonlinnassa monia rukousvastauksia ja näimme Jumalan väkevää ilmestymistä. Rukous vahvistaa aina seurakuntien työtä ja yhteyttä. Savonlinnassa tehdään vilkasta lähetys- ja Israel-työtä. Jumala ilmestyy siellä, missä rukoillaan. Myös kaupunginhallinnossa, kulttuurin saralla sekä liike-elämässä näimme Jumalan puuttuvan asioihin ja vastaavan rukouksiimme monin tavoin.

Lisääntynyt esirukous vaikutti osaltaan varmasti myös Silta uuteen -missiotapahtuman menestykseen. Evankelista Kalevi Lehtisen julistusta tultiin kuulemaan suurin joukoin, ja noin sata henkilöä tuli noissa tilaisuuksissa uskoon. Missiossa järjestettiin lisäksi erityinen tilaisuus kaupungin ja liike-elämän johdolle.

Kesällä 2010 kävin Savonlinnassa ja katselin kaupunkia ja sitä ympäröivää, auringossa kimaltelevaa vesistöä (Savonlinna on saarille rakennettu kaupunki, jonka pinta-alasta noin 40 prosenttia on vettä) Seurahuoneen kattoterassilta, jonne olin pistäytynyt syömään maukkaita ”lankkumuikkuja”. Saatoin aistia Jumalan siunauksen ja uskollisuuden tässä kaupungissa. Hän vastaa rukouksiin, eikä saata häpeään niitä, jotka kääntyvät Hänen puoleensa. Uskon, että Savonlinnassa tullaan vielä näkemään ja kokemaan Jumalan ihmeitä ja herätystä!